

квото чинатъ едни отъ братіята наши, които са славы съ дѣшата. Вистиннѣ ни единъ законъ противъ насъ нема; но народа е по дивъ отъ Господарите си, и жадѣва за нашата кръвъ. Тако, братіа мои, когато Пилатъ са противи, народа викаше: да са распне! но нии не са мыслиме за оущѣленіето наше; продай нии, дай нии въ рацете на народа, оклевети нии, похѣли нии, викай противъ насъ какъ щешъ, нии сме по горѣ отъ смъртъта; нии сме готови да идеме съ весело сердце камто лажбината лѣвова, и камто сичките мѣчителни оръдіа, нии тѣпчиме въ нозете си темнотата на гроба, и онова, което единъ виновенъ чловѣкъ го има за смъртъ, то за христіанина е вѣчностъ.“

Бѣдо весело шепнованіе за благодареніе на таа речъ са простре въ сичкото сокраніе.

„Ты си дошелъ междѣ насъ, като единъ зритель, рече Олинтъ Апекидѣ, и можешъ да излещешъ отътка покрестенъ. Я колкото за вѣрата наша, ты ѿ видишь. Тоа Крестъ е сѣщѣа окразъ (икона) нашъ, той е вѣлега на смъртъта, на която всакий христіанинъ е отрѣденъ за спасеніето си и близостѣа своего, а тѣа таава са тайните и вѣрата наша. Правосѣненіето наше е въ живота нашъ. Нии сме были грѣшны; но кой може да нии похѣли днесъ за нѣкое беззаконіе? Нии са омых-ме отъ грѣхѣвете съ крещеніето. Не мысли, чи това иде отъ насъ; отъ Бога иде сичкото!“ „При-